

Рајко Лукач

РАЗБИЈАЧИ КУКАВИЧЈИХ ЈАЈА

Срели смо се на перону жељезничке станице. Рукујући се, нагађали смо колико година се нисмо видјели. Погледао је на сат и закључио да до поласка воза имамо још петнаестак минута, те би било добро „да тргнемо по пиво док чекамо, јер у том чуду од воза нема бифеа, па да то прво обавимо”.

Сјели смо на терасу. Недалеко од нас један пијанац је покушавао да устане, понављајући: „Ух, ала сам се нарољао!”, као да се хвали свом друштву. Дача га је примијетио, кисело се осмијехнуо и прогунђао:

– Овакав сам ти и ја био пола свог живота! Улазимо једном у кафану, мој пријатељ Крца и ја, а за столом један овакав дрема. Крца, показујући прстом на њега, вели: „Да то нисам ја?” Сада се то ја упитам кад год видим „нарољаног”.

Келнер је донио двије кригле пива покривеног дебелим слојем пјене.

– Их, кад се само сјетим колике зоре сам дочекао на овој тераси – признаде Дача носталгично и отпи први гутљај. – Младост ми прошла у овом граду, а тек данас, након четрдесетак година, схватио сам да је она дугачка зграда у Војводе Путника Државна безбједност. Као студент избјегавао сам и најкраће шетње по граду, користећи стално градски превоз. Знао сам да чекам аутобус и сат времена а да не бих пјешачио пола сата до тамо гдје сам наумио. То сам наставио и касније, јер бих излазио из крчми толико пијан да нисам могао да ходам и тек кад немам чиме да платим ново пиће. Због испражњених џепова морао сам да се шверцујем, а контролори ме остављали на миру кад виде на што личим. А сада пјешачим и по десет километара. Ух, што је ’ладно, могли би још по једну криглу? Ето, мој друже, због те навике да се искључиво возим, нисам раније, као што рекох, обраћао пажњу ни на фасаду ни на фирму изнад улаза у ту дугачку зграду, па ни знао да је то удбашки штаб гдје сам водио озбиљну битку. Или ће прије бити да сам први пут прошао тријезан испред дубоко урезане у сјећање безбједоносно-обавјештајне службе...

– Безбједоносно-информативне – исправио сам га.

– Ма исти ђаво! Добро сам се загледао у њену раскошну фасаду, питајући се да ли је то оно мјесто, па сам се сјетио да су ме увели на споредни улаз. Довезли су ме колима са цивилним таблицама, које су и касније обавезно користили. Мислим да је био фолксваген, дуба, и да сам сједио крај шофера. Кад су ме пустили послвије сат-два испитивања и безвезних разговора, за које нисам одмах схватао да су обрађивање „на фињака” да прихватим сарадњу. Тако измрцвареном није ми било до загледања зграде пред којом сам сачекао аутобус.

Угледали смо наш воз како се зауставља, те смо искапили последње гутљаје, махнули келнеру да му остављамо новце на столу и пожурили да се укрцамо. У вагону је било свега неколико путника.

– Зашто су те то преслишавали? – упитах га, наслућујући да би то могао бити занимљив прилог у мојој емисији на радију.

– Због пјесме!

– Твоје?

– Збигњева Херберта. Иако је њен јунак био Стаљин а он пољски пјесник, словослагач нашег студентског листа за књижевност доживио је пјесму „Цар” као неопростиву алузију на нашег тих дана преминулог предсједника послије четири мјесеца колективног ишчекивања и опште стрепње за његов живот. Из штампарије су одмах алармирали службу Државне безбједности.

Извадио сам диктафон и питао га да ли хоће све потанко да ми исприча, да бих направио прилог за своју емисију.

– Нема проблема, али кога интересују догађаји од прије четрдесет година?

– Зашто их не би интересовали? Моја емисија је и позната по исповијестима малих људи о догађајима у којима су могли да плате главом за своје неспоразуме са друштвом. Да ми прво снимимо, па ћемо видјети шта смо добили.

– Висок сам 185 центиметара, те не бих рекао да сам баш мали – муњевито је одговорио на моје несмотрено „мали људи” – а пошто нема бифеа, пристајем. Мислим да ће те занимати да чујеш још понешто из мог студентског живота, а ти избриши ако закључиш да се то не уклапа у емисију.

– Наравно да хоћу све да чујем. Знамо се дуго, али се мало познајемо.

– Да онда прво чујеш како сам примљен у Савез комуниста. Мада ме је кафанско друштво јаче привлачило него колеге штребери на предавањима, мене су неким чудом изабрали за предсједника Збора студената, а већ сам био предсједник Комисије за културу и члан редакције *То јесџ*, листа за књижевност студената Филозофског факултета. Једино сам заслужио уредничко мјесто, јер су ми у *Гласу омлагине* објавили пјесме на двије странице. Уз пјесме је објављена и моја занимљива и необична фотографија, као и неуобичајено пуно илустрација, којима су попунили мјеста накнадно одбачених пјесама. Ни пјесму „Мајаковски на Цетињу”, чија два стиха и сада памтим: *Оне јодине кага је Мајаковски био на Цетињу, / скуйило се йола Црвеној шрпа да ја види*, уредник се није усудио да објави. Кад су, елем, надлежни схватили да нисам члан комуниста, руководиоци факултетског комитета дали су се на посао да ме обрлате и учлане у СКЈ, те избјегну критику што су овако битна звања препустили непартијској персони. Најупорнија је била колегиница партијски секретар на факултету, за коју ми је цимер Беки рекао: „Зар не видиш да је заљубљена у тебе?” Желећи да останем ванпартијац, бранио сам се фразом да ми је довољно што сам комуниста у души и да не волим састанчења. Није смјела да одустане и сваки дан нудила ми много шта не бих ли пристао да ме учлани. На крају је донијела молбу написану у моје име и тражила само да се потпишем, што сам такође одбио. А онда је предложила да одемо у кафану и плати све вињаке које тог дана попијем, а ја да се само потпишем. На моје да неће имати довољно новца, одговарала је да не бринем, да слободно пијем до сутра ако могу, само да дам свој пристанак. Послије треће чашице сам потписао, рекавши да то не вриједи више од три вињака.

– Видиш шта су ти жене! – убацих, да види да га пажљиво слушам. – Успјешно упорне.

– Тако сам постао члан, али један од оних који нису ишли на састанке и за које је секретар Факултетског комитета сваког мјесеца из свог џепа плаћао динар чланицине. Да причам даље?

– Да, да, све паше. Осјећам да ћу овога мјесеца добити бонус на послу. Идемо даље!

– А ја пиво!

– Цијелу гајбу!

– Таман сам помислио да сам се ријешио партијског притиска, кад моја упорна колегиница дође у факултетску библиотеку, гдје сам два сата на лингвистичком одјељењу издавао књиге студентима, да ме обавијести да сам изабран да носим Титову штафету. Згрануо сам се, али сам се потрудио да је fino одбијем, тврдећи да немам бијелу кошуљу, ни црне панталоне, пристојне ципеле, нашто је рекла да не бринем, да ће ми све обезбиједити. Пристао сам, а кад сам се отријезнио, јавио јој да ми је умрла баба и да морам одмах у Титоград на сахрану.

– Стварно је била умрла?

– Јесте. Али двије године раније. Тако сам се спасио те глупости.

– Лијепо каже скојевска фраза: „Парола је, друже, снађи се!”

– Моје обавезе као предсједника комисије за културу биле су између осталог и да дијелим студентима бесплатне карте за позориште. Мало ко је узимао па сам их донио цимерима у студентском дому, рекавши им да морају и културно да се уздигу. У почетку су одбијали да их узму, па су се досјетили да их продају пред почетак представе, али то нисам укапирао све док нисам примијетио да нам се поправила исхрана, да за вечеру све чешће имамо меса, а и вина У томе их нисам могао а ни хтио спријечити.

– „Друже, снађи се”, рекли би скојевци – добаких поново.

– Баш тако! Два дана прије него је Тито сахрањен, на факултету је одлучено да хитно купимо телевизор у боји, да би студенти могли да гледају пренос сахране. До тада смо имали црно-бијели у ТВ сали и ову промјену мој цимер Беки је прокомментарисао: „Не умире Тито сваки дан!” Мој други цимер, Кића, у Београду је цијелу ноћ чекао у реду да ода почаст преминулом предсједнику. Питао сам га по повратку да ли га је видио, а он тешка срца признао: „Не, богоми, не виђе’ га!” Узвратио сам му: „Ето видиш да није ни умро!” Док је трајао пренос, са мном су сједиле моја дјевојка и она колегиница што ми је искамчила потпис на молби за пријем у СКЈ. У једном моменту су почеле да плачу. „Шта вам је, дјевојке?”, зачудио сам се. Од ридања нису могле ријеч да прослове. Све смо лијепо видјели, једино нисмо да је спуштен у гроб. То нису приказали.

– Као у народној пјесми: „Дјевојка је своје очи клела: све гледасте, данас не видјесте!”

– А онда је освануо нови дан и нови проблем. Долазећи на посао у библиотеци, на степеништу ми рекоше да су службеници Државне безбједности били на факултету и све чланове редакције листа *То јесћ* саслушавали у деканату. Био сам се добро нализао вињака и мирно сам продужио, не слутећи разлог томе нити мислећи да је то нешто озбиљно. А било је и те како озбиљно.

– Ту озбиљност сам и сâм осјетио на својој кожи, али о томе ћемо кад будемо пили обећану гајбу пива.

– Млада гарнитура безбедњака, или како их је мој цимер Беки назвао, „разбијачи кукавичјих јаја”, добила је прилику да покаже будност у тренутку најтужнијих

дана наших народа и народности и кренули су најозбиљније у акцију. Била је то пјесма у прози и описивала је тобоже доброћудног цара који је волио да се слика са дјецом и да иде у лов, са напоменом на крају: *Поїлегаїше, можда у вашој кући виси његова маска*. Кад ју је наредног дана и мени прочитао, на инспекторовом реверу сам угледао двије значке, једну са Титовим ликом и другу са његовим потписом, и једва сам се савладао да не праснем у смијех.

– У новинама гдје сам тада радио, директор је цијелој редакцији купио те значке са Титовим потписом – сјетих се.

– Чланове редакције које су затекли на факултету инспектори су привели у деканову канцеларију, а мене је спасило што сам се дуже задржао у крчми преко пута. Док су преслишавали и рибали главног уредника, остала четворица су чекала у ходнику, па кад им је досадило једноставно су отишли и оставили глодура да сам истрпи прве вербалне батине. Ислѣђивању су присуствовала и два-три професора, од којих је један, иначе писац, у сузама промуцао: „Рођеном сину бих одсјекао руке ако би тако нешто написао о Титу.” Узалуд их је глодур убјеђивао да је девојка која је превела пјесме, студенткиња пољског језика, донијела их у редакцију још прије пола године, кад нисмо ни слутили да је Тито тако тешко болестан, а да су тек сада, пошто лист излази једном мјесечно, дошле на ред да се објаве у мајском броју који је још у априлу преломљен. Пошто је Тито умро прије изласка тог броја, његову штампу смо зауставили, те направили и одштампали нови, прилагођен тренутку опште жалости, тако да ти прилози нису ни објављени.

– Па зашто су вас онда ислѣђивали? – зачудио сам се.

– Их, зашто!? Штампарија је без нашег знања и одобрења одштампала један примјерак и доставили га у покрајински СУП. Заправо, одштампали су само насловну страну на којој су биле Хербертове пјесме и садржај предвиђен за тај број. Кад им је главни и одговорни уредник рекао да не види зашто би био одговоран за нешто што није ни одштампано, инспектор је извадио из фасцикле ту насловну страну и упитао: „Ово је требало да изиђе баш 11. маја!” „То је редни број наших новина, а не датум. Објавили смо десет бројева, а од једанаестог одустали због околности и објавили сасвим нови који можете видјети на сваком киоску.” „Ма шта кажеш?! Дошло вам из дупета у главу!?” „Умро је предсједник и хтјели смо и ми да најновији број посветимо његовој личности”, скрушено је рекао глодур, нашто се инспектор надовезао скрушеним гласом: „Тако је, друже! Сви треба да чувамо Титово дјело, зеницу очију наших.” Па се обратио професорима: „А ви, шта ви, уважени васпитачи наше социјалистичке омладине, мислите?” и пружио им насловну страну. Прочитавши пјесме, што су испратили забринутим врћењем глава, погледали су садржај и показали се католицима већим од папе. Ништа мање сумњиви и увредљиви за њих су испали и наслови најављених прича двојице млађих аутора: „Штака”, јер је Титу ампутирана нога прије смрти и та прича већ својим насловом уноси смутњу пошто се причало да су му, у нади да ће преживјети, направљене златне штаке, а „Фрањин бунар” јер се и Титов отац звао Фрањо, устврдио је професор историје. Прочитавши другу Хербертову пјесму – „Млинар” – обавијестио их је да је и Титов отац био млинар те је и то још једно кукавичје јаје.

– Откуд знаш шта су разговарали кад си тада био у кафани? – прекидох га, иако сам био задовољан његовом причом.

– Много касније главни уредник је објавио у књизи нешто од тога што им се догађало. Иначе, ми, чланови редакције, никада о томе нисмо разговарали међу собом. Као млади писци причали смо о свему и свачему, само не о несрећној на-словној страни и нашим исљеђивањима.

– Кад су тебе упецали?

– Сутрадан. Био сам један од уредника, али инкриминисану пјесму нисам читао, ни приче, но по њиховом суду моја кривица је била у томе што као комуни-ста нисам довољно будан у тренутку кад ала и врана насрћу на револуционарне тековине нашег социјалистичког друштва и личност покојног предсједника. Умало да сам им рекао како не вјерујем да је Тито умро јер нисам видио да га спуштају у гроб, али толико пијан ипак нисам био. Елем, кад сам дошао на посао, каже ми стари библиотекар: „Имаш посјету! У управничковој канцеларији чекају те двојица дру-гова.” Управник је био мој ујак и помислио сам да је неко из фамилије. Кад сам мало касније ушао, видим библиотекара да сједи са двојцом млађих људи. „Да те упо-знам: ово су наши другари из ДБ-а, они би нешто да попричају са тобом.” Тако је кренула безвезна прича о нашем часопису, о Титу, о пјесмама Збигњева Херберта... Био сам млад и нисам одмах схватио шта они хоће од мене.

– Вршњаци смо, знам добро колико смо били зелени.

– Послије краћег ћаскања, они се уозбиљеше. „Ти си члан редакције *То јесџ-а*?” Климнуо сам потврдно главом, осјетивши по тону да се нешто догађа. У јучера-шњем мамурлуку сам заборавио шта ми је колегиница рекла на степеништу пред библиотеком. Тек тада ми до мозга дође да је ђаво однио шалу. Одмах су почели да критикују главног и одговорног уредника, а ја покушавао да схватим у чему је про-блем. Искористе моју збуњеност и кажу ми да морам поћи с њима. „Нећете ваљда да ме хапсите?”, питам озбиљно, више ми није до шале и ћаскања. „Таман посла! Само ћемо наставити разговор. Ти си паметан момак, с тобом може да се прича.” Био сам клинац и од страха који сам почео да осјећам, нисам им ништа рекао, а данас бих их послао у материну.

– Данас су и другачија времена.

– Врага другачија! Знам шта говорим. Било је више прилика да их маршнем, али тада још нисам био кочоперан, а и грло ми се тако осушило да сам у колима говорио себи да бих дао краљевство за чашу вињака. У зграду смо ушли на според-ни улаз, са паркинга. Лифт је био пицнут, јако освјетљен и нечујан, са бљештавим огледалима, а дугачки ходник поплочан керамичким плочицама које су двије спре-мачице управо чистиле влажном крпом. Увели су ме у пролазну просторију, са ни-ским столовима и удобним гарнитурима за сједење. Причали смо на разне теме. Један изађе, па кад се врати изађе други. Смјењују се и ћаскају са мном, а мени грло све сувље. У једном тренутку долази трећи, кога пре нисам видио, са боцом виња-ка и мени очи синуше. „Сад су ми јавили да сам добио ћерку па да се почастимо”, рече отварајући флашу. Иако су уморни да га љубе и честитају, па и ја, знао сам да је слагао, да је та флаша преда мном дио плана, да сад почиње озбиљна симултанка са мном, што би рекао цимер Беки. Сипајући ми прву чашу, „срећни отац” рече да

је читао моје пјесме у *Гласу омлагине*, допале су му се и било му је тобоже криво кад је чуо од уредника да ми нису објавили све што сам донио у редакцију. „Добро су се распитали о мени”, закључио сам и одмах повукао први потез – искапио чашицу, а тобожњи слављеник ми одмах досуо. Сваки пут се један куцне са мном и обојица попијемо, слављеник ми доспе, па други хоће да се куцнемо, па трећи, све док нисмо искапили флашу. Али су се зајебали – доушници им нису рекли да ме друштво у „Гурману”, гдје су долазиле најпознатије и највеће новосадске пијанице, зове Мистер Вињак, јер ме пијанство најспорије хватало. Пошто је боца завршила у кошу, било је потребно да се направи записник о нашем разговору. Један је диктирао, а ја сам писао. Били су коректни, није ништа домишљано.

– Шта је било са инкриминисаном насловном страном? Шта си им рекао?

– Ништа, готово да је нисмо помињали. Више су се занимали за сам рад редакције, ко води главну ријеч, има ли опортуниста међу нама и међу студентаријом, јесмо ли чланови партије. Више им је било стало да ми се умиле, да се осјетим њиховим истомишљеником. На крају записника морао сам још да напишем и потпишем изјаву да о овом разговору нећу ни са ким да причам. Према томе, ја сада кршим ту изјаву. Буде ли фрке – ти си све измислио. Ма зајебавам се – ја сам одмах тог дана почео да причам шта ми се догодило и шта су тражили од мене.

– Значи, могу да одахнем! Баш сам се уплашио – нашалих се.

– Можеш! Не знам да ли сам већ тада или касније добио од њих први задатак. Поздрављајући се, тобожњи слављеник ми је рекао: „Донеси ми те пјесме да их прочитам. И ја понешто пишем.” Увијек је један долазио по мене. Нађе ме у библиотеци факултета или поручи да дођем у хол. Сваки пут су организовали и ко ће да ме замијени на послу. Долазили су и у студентски дом, али сам им приговорио зашто морају да ме и ту траже. „Ништа ти не брине, сви мисле да смо и ми студенти, твоји земљаци.” Али су ме ипак послушали и наставили смо да састанке заказујемо у кафанама, најчешће у „Партизану”, која је била надамак стана моје дјевојке, па сам послје наших разговора одлазио код ње. Рекли су ми, ако касне, док их чекам да наручим колико хоћу, а они ће да плате. Знао сам и по пет-шест вињака да попијем док дођу. Мада сам био свјестан да је то њихова тактика да ми одвежу језик, мени се то као сваком ко је волио добру капљицу и те како осладило. Они су играли своју игру, а ја своју, упорно понављајући како о пијаницама знам све, а о студентима баш ништа. Ах, да, на први сусрет у кафани донио сам и своје необјављене пјесме. Пажљиво их прочитавши, радознали инспектор је закључио: „Ја ту не видим ничег што би могло да смета да се пјесме објаве.”

– Није ти био горак њихов вињак?

– Човјече, слатко је и сирће кад је бесплатно. Једном су ме питали: „Чујем да се дружиш са Мађарима.” Одговорио сам да се дружим са добрим људима, а понекад и не знам да ли су Мађари или Срби, или неко трећи. Схватио сам да мисле на Лација, колегу са групе који је изванредно говорио српски. Пили смо на шанку, причали и пушили. Поред нас је стао неки човјек и, наручивши пиће, почео да прича нешто на мађарском. Када је Лацију дозлогрдило, опсовао га је и рекао му, што је цијела кафана чула: „Мислиш ли цијелу ноћ да ми мађараш на уво?” Конобар је телефонирао гдје треба и за час су стигли пандури. „Јављено нам је да си правлио

националистичке изгреде. Дај личну карту.” Добро су се загледали у фотографију: „Ласло Феђвери? Извини, друже”, рекли су му и отишли. Други пут сам био толико пијан да су ме одвезли до стана моје дјевојке, да се тобоже отријезним. Било ми је чудно одакле знају за њу и гдје живи. Некако баш тих дана ми је показала очеве фотографије, рекавши да је то њен тата са Ђиласом. Нисам имао појма ко је Ђилас и питао сам цимере. Објаснио ми је свезнајући Беки и устврдио како ми је Служба и Цецу подметнула, а за сусрете одабрала баш кафану најближу њеном стану, не би ли се пијан излајао код ње о ономе што њима прећуткујем.

– И шта су све тражили од тебе?

– Ма ко би се сада сјетио свих тих глупости! Ја сам углавном успјевао да ескивирам то што су тражили. Али памтим најозбиљнији задатак, како су рекли. Мени је истекао мандат предсједника Збора студената и требало је да се изабере нови. Затражили су да за свог наслједника предложим њиховог човјека. „Али ја немам право да предлажем”, приговорио сам, не бих ли се како извукао. „Ништа не брини за то”, одговорили су углас. „Твоје је само да водиш састанак, а њега ће кандидовати неко од студената. Ти покажи велико разумијевање што се баш он предлаже и тражи гласање.”

– И јесу ли га изгласали?

– Чућеш... Испричам то цимеру и он организује студенте с којима је играо фудбал да дођу на збор. Дошли су и момци који нису били с нашег факултета. Кад је предложен кандидат разбијача кукавичјих јаја, цимер дигне руку и, на изненађење послушника, предложи противкандидата. У гласању се његовом друштву придружило још неколико руку и миљеник Државне безбједности буде поражен.

– Шта су ти рекли инспектори?

– Ништа. Ја сам се правио невин, а и рачунали су и даље на мене. Говорили су ми: „Твоје је само да завршиш факултет, а ми ћемо те запослити гдје год будеш желио.” Касније сам схватио да они мене нису привођили због пјесама у *То јесџи*-у већ због тога што им је потребан неко на факултету да ради за њих. Да друка. Био сам добар са доста професора, а послије једне филозофијаде сам стекао и наклоност декана. Те вечери у Неуму, да ти и то испричам, у мојој хотелској соби пило се вино, а од присутних се сјећам Ангелине и њених лијеких, голих кољена. Сједила је на столици, ја испред ње на поду, а наспрам нас декан. Пјевало се и причало, збијале се шале, углавном на рачун некога од присутних. У једном моменту, не знам којим поводом, дошли смо на тапет Ангелина и ја. Декан је рекао: „Да си прави бећар, ти би пио вино из њене папуче”, показујући на папуче навучене јој на гола стопала. „Ко каже да нећу?” Скочио сам, скинуо папучу, ставио чашу у њу, усую вино и попио наискап. Настао је урнебес – вриштање и аплауз. Декан је устао и загрио нас обоје. Послије тога сам и ненајављен долазио код њега, а он брзо схватио да сам љубитељ вотке и због чега свраћам. Ако бих затекао и његову колегиницу, предсједницу Савјета факултета са којом је дијелио кабинет, добијао сам пиће и од ње.

– Шта је било од те понуде да те запосле?

– Ништа. Да их се спасим, тражио сам да што прије одем у војску. Кад сам се вратио на факултет, то су брзо сазнали и нашли ме у „Гурману”. Био сам у друштву и сачекали су да пођем у тоалет. Тамо ми се придружио један од њих и саопштио

да Служба озбиљније рачуна на мене, да бих могао и да добијем стални посао код њих. Рекао сам му да још нисам дипломирао, а он одговорио да то ништа не мијења, да сам им и без дипломе потребан. Сутрадан сам се спаковао и побјегао у родни град. Запослио сам се на радију и наставио да пијем и пишем пјесме.

– Ниси се плашио да ти неће опростити што си их завлачио?

– Било ме је баш брига! Хтио сам да будем писац, а не доушник. Своју прву књигу сам два пута написао. Прву верзију, да чујем његово мишљење, дао сам старијем пјеснику са којим сам понекад сједио у кафани, оцу мог великог конкурента у броју попијених вињака током радног времена на радију. Како би избјегао разговор са почетником, стари пјесник је фасциклу са стиховима дао сину да ми је врати, а пијани син ју је заборавио у кафани, гдје су нам рекли да је највјероватније бачена у смеће. Узалуд смо прекопавали кафански контејнер за отпад и ништа друго ми није преостало него да покушам све поново да напишем. Дио пјесама сам знао напамет, а оне друге, у покушају да их реконструишем, написао сам много боље него што су биле у првобитном рукопису. Крајем године збирка је објављена и два-три критичара су је поздравила као пријатно освјежење међу млађим пјесницима. Онда је пјесников син на пулту изнад чивилука нашао претходну верзију, гдје ју је спустио док се обувао, а која ми више ништа није значила. Па кад ми је дозлогрдило у тужној и суморној Подгорици, добивши повелике паре од награде на фестивалу у Смедереву и заостале хонораре, са коферчином у којој је било и нешто мало књига, дошао сам у Београд, надајући се да останем бар неколико мјесеци. Остао сам, ево, до данас. Скокнувши у Нови Сад, нашао сам се са бившом дјевојком и нашим кафанским друштвом. Утом наиђе службеник ДБ-а, поздрави се са мном као са старим знанцем и каже ми: „Добра ти је књига – читао сам је и баш ми се свидјела.” Схватио сам тада са сигурношћу да је мој свезнајући цимер био у праву рекавши да Цеца ради за њих и да он ту није случајно већ је знао да ћу и ја доћи. „Како ти је ћерка?”, прекинуо сам га. „Је ли пошла у школу?” Направио се да ме није чуо од буке.

– Богме, стигосмо. Ја излазим на Новом Београду. Ако си за пиво, изиђи и ти.

– Хвала, жури, али ће бити прилике кад купиш обећану гајбу.